

A TÖRVÉNY TELJESÍTÉSE A SZERETET

Március 22., szombat délután

Az ember nem tudja, mit tesz, amikor félredobja Isten törvényét. Ez a törvény Isten jellemét tükrözi. Benne fejeződnek ki országának elvei. Ezeknek az elveknek a megtagadásával az ember elzárja magát azoktól az eszközöktől, amelyeken át eljutnak hozzá Isten áldásai.

Az Izráel elé tárt dicsőséges lehetőségek megvalósulásának az Isten törvénye iránti engedelmség volt a feltétele. Az Izráelnek megígért emelkedett jellemet és az áldások teljességét – az értelem, a lélek, a fizikai élet, a ház, a föld, a jelen és eljövendő élet áldásait – Isten csak az engedelmeseknek kínálja fel.

A gyümölcstermés feltétele – mind a lelki életben, mind a természet világában – az Isten törvényeinek való engedelmség. Az Istent megdicsőítő gyümölcsterméstől vonják el társaikat azok, akik parancsolatai áthágására biztatják őket. – *Krisztus példázatai*, 305. o.

A nagy Isten a törvénye által igazgatja országát, és akik lábbal taposák ezt a törvényt, egy napon úgy találják, hogy felelősségre vonják őket e törvény pontjai miatt. Azzal a kijelentéssel nem lehet orvosolni a törvénszegést, hogy a törvény már nincs érvényben. Eltörlése annak megbecstelenítését és a Törvényadó megvetését jelentené. A törvény megszegője részére az egyetlen menekülési út az Úr Jézus Krisztusban található, mivel az Isten egyszülött Fia által nyújtott kegyelem és elfedező áldozat segítségével lehet a bűnöst megmenteni és a törvény igazságát fenntartani. – *A keresztény nevelés alapjai*, 331. o.

Ugyanazon isteni erő, mely a természetet uralja, hat az emberi szívekre is, kimondhatatlan vágyat ébreszt bennük olyasvalami után, amijük nincs. E világ kincsei nem elégíthetik ki vágyódását. Isten Lelke munkálkodik bennük, hogy olyan javak után törekedjenek, melyek egyedül nyújthatnak a léleknek békét és nyugalmat; ezek: a Krisztussal

való közösség, az életszentség öröme. Az Üdvözítő látható és láthatatlan befolyásával folytonosan munkálja az emberi lelket, hogy azt a bűnnek ki nem elégítő örömeitől elvonja és a végtelen öröm forrásához juttassa, amelyet benne elnyerhetnek. Az isteni üzenet mindazokhoz szól, akik hiába igyekeznek e világ „repedezett” kútjaiból vizet meríteni: „És aki szomjúhozik, jöjjön el; és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen.” (Jel 22:17)

Ti, akik teljes szívetekből jobb után vágyakoztok, mint amit e világ nyújthat, ismerjétek fel ebben a vágyban Isten hívó szavát! Imádkozzatok igazi bűnbánatért, és kérjétek, hogy Krisztust végtelen szeretetében és tisztaságában nyilatkoztassa ki néktek. Üdvözítőnk élete tökéletes példája az isteni törvény alapelveinek: Isten és ember iránti szeretetnek. Jóságban és önzetlen szeretetben telt el élete. Csak ha Őreá nézünk, és a Megváltó isteni fénye sugárzik ránk, akkor ismerjük be igazán szívünk bűnös voltát. – *Jézushoz vezető út*, 28. o.

Március 23., vasárnap

Az Úr törvényét, mely a teremtésig nyúlik vissza, ebben a két fontos elvben foglalta össze: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez az első és nagy parancsolat. A második pedig hasonlatos ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat.” E kettőnél fontosabb parancs nincs. Ez a két fő elv magába foglalja az első négy parancsot, rámutatva az ember Isten iránti kötelezettségére, de az utolsó hat parancsot is, mely az embernek embertársai iránti kötelességét írja elő. Az Úr a bűnbeesés után ezt a két elvet részletebben is az ember elé tárta, úgy fogalmazva azt meg, hogy megfeleljen a bukott értelmes lényeknek. Azért volt szükség a részletezésre, mert az emberek értelmét elvakította a törvényszegés. – *A Te Igéd igazság*, 1. köt., 1104. o.

A törvénytudó közvetlenül kérdezte meg Jézust: „Melyik az első minden parancsolatok között?” Krisztus válasza is egyenes és ellentmondhatatlan: „Minden parancsolatok között az első: Halljad Izráel: Az Úr, a mi Istenünk egy Úr. Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből és teljes erődből. Ez az első parancsolat.” A második hasonlatos az elsőhöz – mondta Krisztus –, mert abból következik: „Szeresd felebarátodat, mint magadat. Nincs

más ezeknél nagyobb parancsolat.” (Mk 12:28–31) „E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták.” (Mt 22:40) – *Jézus élete*, 607. o.

A Tízparancsolat első négy parancsa ebben az egyetlen hatalmas előírásban foglalható össze: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből” (Mt 22:37; 5Móz 6:5). Az utolsó hat a másikban összegezhető: „Szeresd felebarátodat, mint magadat” (Mt 22:39; 3Móz 19:18). Mindkét parancsolat a szeretet alapelvének kifejezése. Nem lehet az elsőt megtartani és a másodikat megszegni, sem a másodikat megtartani és közben az elsőt megszegni. Ha Isten elfoglalja jogos helyét a szív trónusán, a felebarátunk is az őt megillető helyre kerül. Úgy fogjuk szeretni, mint önmagunkat. Csak ha Istent mindenek fölött szeretjük, akkor szerethetjük felebarátunkat elfogultság nélkül.

Mivel az összes parancsolat összefoglalható az Isten és ember iránti szeretetben, ebből következik, hogy ennek az alapelvnek az áthágása nélkül egyetlen parancsolat sem szeghető meg. Ezáltal Krisztus arra tanította hallgatóit, hogy Isten törvénye nem megannyi különféle parancsolatból áll, melyek közül egyesek nagyjelentőségűek, mások viszont kevésbé fontosak, és büntetlenül mellőzhetőek. Urunk isteni egységben mutatja be az első négy és az utolsó hat parancsolatot, s arra tanít, hogy az Isten iránti szeretet az összes parancsolatával szembeni engedelmisségben nyilvánul meg. – *Jézus élete*, 607. o.

Március 24., hétfő

Krisztus megmutatta tanításaiban, hogy a Sínai-hegyen adott törvény alapelvei milyen messzehatóak. Életével szemléltette a törvényt, melynek alapelvei mindörökre az igaz élet mércéjét jelentik – azt a mércét, mely által minden lélek megítéltetik ama nagy napon, amikor ítélszékek tételnek le és könyvek nyitvatnak meg. Krisztus azért jött, hogy minden igazságot betöltsön, és az emberiség fejeként bemutassa – a legkisebb részletig eleget téve Isten kívánalmainak –, hogy az ember is elvégezheti ugyanazt a munkát. Az embernek adott kegyelem mértéke alapján nem szükségszerű, hogy bárki is kimaradjon a mennyből. [...]

Amikor Isten Lelke feltárja az embernek a törvény valódi jelentőségét, változás megy végbe szívében. Dávid valós állapotának hűséges megjelentője, Náthán próféta Dávid elé tárta bűneit és segítségére

volt azok elhagyásában. Dávid szelíden fogadta a tanácsot, és megalázta magát Isten előtt. „Az Úrnak törvénye tökéletes, megeleveníti a lelket” (Zsolt 19:8). – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 211–212. o.

A bűn nem a törvényt ölte meg, hanem Pál testies gondolkodását... „Tehát a jó nékem halálom lett-é? Távol legyen: sőt inkább a bűn az, hogy megtessék a bűn, mely a jó által nékem halált szerez, hogy felette igen bűnös legyen a bűn a parancsolat által.” (Róm 7:13) „Azért ám a törvény szent, és a parancsolat szent és igaz és jó.” (Róm 7:12) [...]

A törvény áthágásában nincs biztonság, megnyugvás és megigazulás. Ha az ember megmarad a bűnben, akkor nem remélhet ártatlanságot Isten előtt, és Krisztus érdemei nem békéltethetik meg Istennel. Fel kell hagynia a bűnnel. Hűségessé és igazzá kell válnia. Amint a bűnös belenéz a nagy erkölcsi tükörbe, meglátja jellemének hiányosságait. Meglátja valódi – foltos, szennyes, kárhóztatott – mivoltát, ugyanakkor tudja, hogy a törvény semmiképp sem tudja elvenni vagy megbocsátani a bűnös vétkét. Tovább kell lépnie.

Csak a törvény a Krisztushoz vezető tanítómester. A bűnöket hordozó Megváltóra kell tekintenie. Miközben feltárul előtte a Kálvárián függő Krisztus, amint az egész világ bűnének terhe alatt haldoklik, a Szentlélek megmutatja neki Isten viszonyulását mindazokhoz, akik bánkódnak bűneik felett: „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3:16) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 213. o.

Március 25., kedd

Az Úr látta bukott helyzetünket. Látta, hogy kegyelemre van szükségünk, és mivel szeretett minket, kegyelmet és békét adott számunkra. A kegyelem kedvezést jelent annak irányába, aki azt nem érdemli meg, aki elveszett. Bűnösségünk ténye nem zárja el előlünk Isten irgalmát és szeretetét, hanem szükségessé teszi azt irányunkba – megváltásunk érdekében. Krisztus így szól: „Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és én rendelvek titeket, hogy ti elmenjetek és gyümölcsöt teremjetek, és a ti gyümölcsötök megmaradjon.” (Jn 15:16) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 347. o.

Szeplőtlen életével, engedelmességével és a Kálvária keresztjén elszenvedett halálával Krisztus közbejárt az elveszett emberért. Üdvösségünk parancsnoka most nem csupán kérelmezőként jár közben értünk, hanem hódítóként győzelmére hivatkozva áldozata teljes értékű, s most közbenjárónkként végzi vállalt munkáját, Isten előtt tartva szeplőtlen érdemeinek füstölőjét, valamint népének könyörgéseit, bűnvallomásait és hálaadásait. [...]

Krisztus mindenképpen üdvözíteni tudja azokat, akik hittel hozzá fordulnak. Ha engedik, meg fogja tisztítani őket minden szennytől. De ha ragaszkodnak bűneikhez, nem lehet megmenteni őket; mivel Krisztus igazságossága nem fedez el meg nem bánt bűnöket. Isten kijelentette, hogy akik Megváltójuknak fogadják el Jézust, mint aki az összes bűnüket elveszi, azok bocsánatot nyernek. – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 930–931. o.

Főképpen két tévedésre kell ügyelniük Isten gyermekeinek, különösen azoknak, akik a kegyelemben újonnan vannak alapozva. Az első, már említett tévedés abban áll, hogy saját cselekedeteikre támaszkodnak, mindent megtesznek, hogy magukat Istennel összhangba hozzák. Aki a parancsolatok betartásával akar életszentségre eljutni, lehetetlent kísérel meg. Mindahhoz, amit az ember Krisztus nélkül tesz, bűn és önzés tapad. Egyedül a Krisztus kegyelmébe vetett hit képes bennünket megszentelni.

A másik, nem kevésbé veszedelmes tévhit az, hogy Krisztus felment bennünket Isten törvényének megtartása alól; miután – úgymond – hit által nyerhetjük el Krisztus kegyelmét, cselekedeteinknek egyáltalán semmi közük sincs a megváltásunkhoz.

Gondoljátok azonban meg, hogy az engedelmesség nem csupán a parancsolatokhoz való alkalmazkodás, hanem a szeretet szolgálata... Ha gyökeret vert szívünkben ez a szeretet, ha átalakultunk Teremtőnk képmására, akkor teljesedik az újszövetség ígérete: „Adom az én törvényt az ő szíveikbe, és az ő elméjükbe írom be azokat.” (Zsid 10:16) Ha a törvény szívünkbe van írva, vajon nem fog-e élő alapot ölteni életünkben? Az engedelmesség – a szeretet, hódolat és szolgálat – a tanítványság biztos jele... Ahelyett tehát, hogy a hit felmentene bennünket a törvény alól, épp a hit, és pedig egyedül a hit az, amely Krisztus kegyelmének részeseivé, az engedelmességre képessé tesz bennünket. – *Jézus-hoz vezető út*, 59–60. o.

Március 26., szerda

Ha Isten törvénye a szívünkbe van írva, akkor ez tiszta és szent életben fog megmutatkozni. Nem holt betű Isten törvénye, hanem lélek és élet, amely a képzelőerőt és a gondolatokat Krisztus iránti engedelmesre készíti. Amely szívbe a törvény van írva, azt gondosan megőrzi, mivel abból indul ki minden élet. Akik szeretik Jézust és megtartják parancsolatait, kerülnek mindent, amit később megbánnának, de ezt nem kényszerből, hanem azért, mert ők tiszta példaképet követnek, és elutasítanak mindent, ami ellentétben áll a szívükben írt törvénnyel. Immár nem önmagukban bíznak, hanem bizalmukat Istenbe vetik, aki egyedül képes megóvni őket a bűntől és a szennytől. Tiszta légkör lengi őket körül, s így sem saját, sem mások lelkét nem fogják megrontani. Örömeiket lelik abban, hogy igazságot cselekedjenek, szeressék az irgalmasságot, és alázatosan járjanak Isten előtt. – *This Day with God*, 146. o.

A szombat Krisztusra mutat, mint Teremtőre és megszentelőre. Azt hirdeti, hogy Ő az egyház feje, aki mindent alkotott mennyen és földön, akiben fennállnak a dolgok, és akinek ereje által megbékélünk Istennel. Izráelről szólva ezt mondja: „Adám nékik szombataimat is, hogy legyenek jegyül köztem és öközöttük; hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, az ő megszentelőjük.” (Ezék 20:12) A szombat Krisztus hatalmának a jele, amely szentté tesz minket. Mint megszentelő hatalmának jele, a szombat mindenkinek megadatik, akit Ő szentté tesz, aki Krisztus által Isten Izráélének részévé válik. [...]

Mindazoknak, akik a szombatot Krisztus teremtő és megváltó hatalmának jeleként fogadják el, örömük lesz benne. Krisztust látják általa, Őbenne gyönyörködnek. A szombat rávilágít a teremtés művére, mint hatalmas, megváltó erejének bizonyítékára. Az elveszített édeni békére emlékeztet, és az Üdvözítő által helyreállított békéről beszél. A természetben minden az Ő hívását ismétli: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket.” (Mt 11:28) – *Jézus élete*, 288–289. o.

Az önzés az a bűn, melyet a legtöbben eltűrünk magunkban; a bűn, mely elszigetel bennünket Istentől, és kitermeli a legtöbb ragályos lelki betegséget. Kizárólag lemondással térhetünk vissza az Úrhoz. Magunktól ugyan mit sem tehetünk, de ha Isten megerősít bennünket, akkor mások javára tudunk élni, s ezzel letérünk az önzés útjáról. Nem kell

messzi pogány országokba mennünk, hogy bebizonyítsuk óhajunkat, és hasznos, önzetlen étellel mindent Istennek szentelünk. Tegyük ezt a családi körben és a gyülekezetben, baráti körünkben és munkahe-lyünkön. A hétköznapi életben legyünk lemondók, ott győzzük le önzé-sünket... Az a kívánság feledkeztessen meg magunkról, hogy másokkal jót tegyünk. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 2. köt., 132. o.

Március 27., csütörtök

Küldetésünk ugyanaz, amit szolgálata elején Jézus a maga küldetésé-nek jelentett ki. „Az Úrnak Lelke van énrajtam – mondta –, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az örömhírt hirdessem. Elküldött engem, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam; hogy a foglyok-nak szabadulást hirdessek, és a vakok szemének megnyílását; hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat; hogy hirdessem az Úr kedves esz-tendejét.” (Lk 4:18–19)

Tovább kell vinnünk a Mesterünk által ránk bízott művet. Ő mondja: „Ha odaadod utolsó falatodat az éhezőnek, és az elepedt lelkűt mege-légíted: föltámad a sötétségben világosságod, és homályosságod olyan lesz, mint a dél. És vezérel téged az Úr szüntelen.” „Mert a szegény nem fogy ki a földről, azért én parancsolom neked, mondván: Örömet nyisd meg kezedet a te szűkölködő és szegény atyádfiának a te földé-den.” (Ésa 58:10–11; 5Móz 15:11) – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 8. köt., 134. o.

Törekednünk kell követni példaképünket, hogy krisztusi lelkület bennünk lakozzon. A Megváltó nem azok között találtatott, akiket a világ felmagasztalt. Nem azok között időzött, akik a könnyű életet és a gyönyöröket keresték. Helyről helyre járva igyekezett jót tenni. Segít-tett a rászorulóknak, megmentette az elveszetteket, fölemelte az eleset-teket, megszabadította az embereket a rabigától, betegeket gyógyított, kedves szavaival vigasztalta a megszorodottakat és az összetört szívűeket. Tőlünk is ezt várja el. Induljunk el, igyekezzünk áldást sze-rezni a rászorulóknak, és vigasztalást a megszorodottaknak. Minél inkább megosztjuk másokkal a krisztusi lelkületet, annál inkább fel-táruul előttünk a munka, amit végeznünk kell embertársaink érdekében. Így betelünk a veszendő lelkek iránti szeretettel és örömmel lépünk a mennyei Fenség lábnyomába. – *Our High Calling*, 180. o.

Szavaid, lelkületed és tetteid hasonlítanak-e Krisztusra? Ha szóban és lelkületben a jellemét képviseled, akkor keresztény vagy, hiszen kereszténynek lenni Krisztushoz hasonló életet jelent. A nyelv az életet uraló elvekről tesz bizonyosságot – ez a szívet uraló erő legbiztosabb mércéje. Az ajkunkat elhagyó szavak alapján meg tudjuk ítélni, hogy milyen lelkülettel rendelkezünk, és milyen elvek vezérelnek. A nyelvet mindenkor vessük a Szentlélek uralma alá. [...]

Hiszel Isten Fiában, mint személyes Megváltódban? Ha teljes szívvel hiszel, akkor Isten a lelkedben lakozik és a lelked Istenben. Immár Jézust képviseled... Amilyen mértékben válik az ember az isteni természet részesévé, olyan mértékben képes megosztani másokkal Krisztus jóságát. Jézus mondotta: „Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.” „Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, amiképpen én szerettelek titeket.” – *Advent Review and Sabbath Herald*, 1896. május 26.